

MANCAMENTS

Trenes de mancaments al temps que fa giravoltar
ciutats enrotllades en fusos de fosca,
ciutats enrotllades en fusos de claror,
delictes flagrants i tremolors,
ma mare mira els autobusos que passen rabents per davant
de la porta
amb quin dec venir, si és que vinc, si visitaré els cabells
que vetllen dalt del puig rugent,
aquí hi ha pobresa,
desesperança, suor,
¿goso portar-hi aquells qui estimo?
¿no s'espantaran
dels gestos fulminants de les arrugues,
del cel amb el braçal de l'iris
passant per sobre els llambrics sense llar,
la desesperança, la suor, el cos que al fons de les fondàries
fa créixer escates argentades?,

Mulasztások

Mulasztások fonadékai a pörgető időben, / sötétség orsójára csavart városok, /
világosság orsójára csavart városok, / tettenérések és remegések, / anyám a kapu
előtt elzúgó / buszokat nézi, / melyikkel jövök, jövök-e, a morajló hegyen virrasztó
/ hajszalakat meglátogatom-e, / itt szegénység van, / kilátástalanság, verejték, / ide
merem-e hozni azokat, / akiket szeretek, / nem riasztja-e meg őket / a ráncok villám-
mozgása, / a hajléktalan gilisztákat átlépkedő / szivárvány-karszalagos ég, / a kilá-
tástalanság, a verejték, a mélységek legalján / ezüst pikkelyeket növesztő test, /

no hi ha paraules, només preparatius,
viatges perduts,
finestres d'autobús que porten el baf d'uns forasters,
¿on ets, on ets, llençat viu a l'oblit?,
sóc aquí, sóc aquí,
parlo balbejant d'ulls vestint-se
a la boca dels trons, em fotografio amb morts,
el vent bufa, bufa el camí,
bufa el rierol que brolla de sota de l'ungla de l'horitzó,
la infantesa, on tot és immòbil,
ma mare mira el bosc, espera que aparegui
de darrere dels arbres, des de dins de la història dels nius
empesos entre els tornaveus contagiosos,
a la banda solella de les barraques s'hi arrupen uns vells,
a les mates s'hi apinyen peces de roba posades a eixugar,

nincsenek szavak, csak készülődések, / elmaradt utazások, / idegenek leheleteit
viselő buszablakok, / hol vagy, hol vagy, elevenen feledésbe vetett, / itt vagyok, itt
vagyok, / mennydörgés torkolatánál öltözködő szemekről / motyogok, halottakkal
fényképezkedek, / fúj a szél, az utat fújja, / a láthatár körme alól csordogáló
patakot, / a gyerekkort, ahol minden mozdulatlan, / anyám nézi az erdőt, várja,
hogy elbukkanjak / a fák mögül, a ragályos visszhangok közé / lökött fészkek
történetéből, / a viskók napsütötte oldalánál vének gubbasztanak, / száradni kitere-
getett ruhák szoronganak a bokrokon, /

aquesta inexistència anomenada món que continuament
recomença
mostra senyals,
solitud arremolinada en respirs alterns,
voreres de pèl gris d'albades de fi de tardor,
corbs enguantats de raig de lluna
palpen el rumb del fil de l'altitud,
hi ha silenci, hi ha silenci
dins el poema
cementiri,
el cos es descompon, es desintegra,
es cuquen els cabells, els ulls supuren un líquid sangonós.

ez a világnak nevezett folyton újakezdődő nemlét / jeleket mutat, / váltott léleg-
zeteken körbehordozott magányt, / öszvégi hajnalok fehérszörű járdáit, / magasság
szárlirányát kitapintó / holdsugár-kesztyűs varjakat, / csönd van, csönd van, / a
versben / temető, / oszlik, szétesik a test, / férgek a haj, véres levet ereszt a szem.